

การพัฒนาหลักสูตรการอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

The Development of Short Course Training in Thai Language for Chinese Students, Faculty of Education, Burapha University

เชษฐ ศิริสวัสดิ์, ประชา อินัง, โสภี ชาญเชิงยุทธชัย, ศศิญา แก่นสาร, ธนะวัฒน์ วรรณประภา*

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาหลักสูตรการอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน 2) เพื่อทดลองใช้และประเมินหลักสูตรการอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน ประชากรสำหรับการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักศึกษาชาวจีนของคณะอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 50 คน

ผลการศึกษา

1. ได้หลักสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีองค์ประกอบคือ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาสาระของหลักสูตร วิธีดำเนินการอบรม และการประเมินผล มีความสอดคล้องกับบริบทของนักศึกษาชาวจีนที่มีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยเบื้องต้น โดยหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นมีความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, $SD = 0.34$)

2. หลังจากนำสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีนของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ไปทดลองใช้ พบว่า นักศึกษาชาวจีนมีเวลาในการอบรมตามหลักสูตรเฉลี่ยร้อยละ 90 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการใช้ภาษาไทย สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 และมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรสูงกว่าเกณฑ์ 3.50 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30$, $SD = 0.16$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผ่านเกณฑ์ในการประเมินหลักสูตรทุกประการ

คำสำคัญ : การพัฒนาหลักสูตร/ การเรียนการสอน/ ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน

Abstract

This research aimed to 1) to develop short-term Thai language training for Chinese students, 2) to implement and evaluate short-term Thai language courses for Chinese students. The population were selected from 50 students the School of Vocational and Technical Education, Yunnan Minzu University (YMU), P.R. China.

*อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

Received : 9 กรกฎาคม 2562 / Revised : 15 สิงหาคม 2562/ Accepted : 20 สิงหาคม 2562

Results of the study are as follows:

1. The shot course training in Thai language for Chinese students' element was rationale, course objectives, course content, procedures and evaluation that consistent with the context of Chinese students with basic Thai. This course appropriateness of expert opinion was highest level (\bar{X} = 4.51, SD = 0.34)

2. After to use the shot course training in Thai language for Chinese students in the faculty of education, Burapha University found that the Chinese students had the time to train in 90 percent. Chinese students had opinions on teaching and learning pass over criteria 3.50 at the .01 level of significance (\bar{X} = 4.30, SD = 0.16)

Keywords : Curriculum development, Teaching and learning, Thai language for Chinese students

บทนำ

การจัดการศึกษาที่จะบรรลุเป้าหมายได้นั้นต้องอาศัยหลักสูตรเป็นเครื่องมือไปสู่การบรรลุเป้าหมายดังกล่าว ถ้าปราศจากหลักสูตรเสียแล้ว การจัดการศึกษาจะไม่มีความสำเร็จลุล่วงไปตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาที่กำหนดไว้ได้เลย หลักสูตรจึงเปรียบเสมือนหัวใจสำคัญของการศึกษา (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2553, หน้า 13) หลักสูตรเป็นมวลประสบการณ์ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน มีส่วนที่เป็นเอกสารหลักฐาน กระบวนการที่ใช้ในการเรียนการสอน การจัดกิจกรรม สื่อวัสดุต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนไปสู่เป้าหมายที่พึงปรารถนา (ขวลิต ชุกกำแพง, 2551, หน้า 15) ฉะนั้นการพัฒนาหลักสูตรจึงเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อนที่ต้องอาศัยการตัดสินใจจากข้อมูลหลายด้านและการตัดสินใจต้องมีความสอดคล้องกับความต้องการของจุดมุ่งหมายทางการศึกษา จุดมุ่งหมายของสถาบัน และจุดประสงค์ของการสอน (บรรพต สุวรรณประเสริฐ, 2544, หน้า 12) จึงจำเป็นจะต้องมีการวางแผนพัฒนาหลักสูตรให้รอบด้านและครอบคลุมทุกปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร

ในอดีตการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนิสิตชาวต่างชาติมีสภาพปัญหาที่หลากหลาย วิภา สวงวนพงษ์ และทรงสิริ วิชิรานนท์ (2555, บทคัดย่อ) กล่าวถึงปัญหาดังนี้ ด้านการจัดเนื้อหาที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร บางเนื้อหาที่เรียนไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ สำหรับด้านการประเมินผลควรแจ้งผลการเรียนรู้หลังการมอบหมายงานเพื่อให้ผู้เรียนรับทราบข้อบกพร่องของตน รวมถึงข้อสอบที่ยากเกินไป ปัญหาด้านความไม่พร้อมของสื่อโสตทัศนูปกรณ์ รวมถึงปริมาณหนังสือในห้องสมุดมีไม่เพียงพอ ด้านสภาพแวดล้อมมีปัญหาเรื่องความพร้อมของหอพักและด้านกิจกรรมนิสิตชาวต่างชาติต้องการเข้าร่วมกิจกรรมกับนิสิตนักศึกษาชาวไทย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และคณะอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน มีการจัดทำข้อตกลงบริการวิชาการระหว่างกัน เพื่อพัฒนานิสิตชาวจีนให้มีความรู้และทักษะการใช้ภาษาไทย โดยจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาไทยระยะสั้นขึ้น เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาไทย จำนวน 200 ชั่วโมง กำหนดให้มีการเรียนการสอนสัปดาห์ละ 35 ชั่วโมง ช่วงเช้าเรียนจำนวน 3 ชั่วโมงและช่วงบ่ายเรียน 2 ชั่วโมง เนื้อหาของหลักสูตรภาษาไทยระยะสั้นประกอบไปด้วยวิชาพื้นฐานภาษาไทย การสนทนาภาษาไทย การฟังภาษาไทย การอ่านและการพูดภาษาไทย รวมทั้งหมด 5 วิชา

ตามข้อตกลงดังกล่าวคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ไม่เคยมีหลักสูตรการอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีนเลย จึงมีความจำเป็นจะต้องมีการพัฒนาหลักสูตรการอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีนให้เป็นมาตรฐานและมีประสิทธิภาพที่จะพัฒนานักศึกษาชาวจีนมีความสามารถในการใช้ภาษาไทย ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเพิ่มขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหลักสูตรการอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน
2. เพื่อทดลองใช้และประเมินหลักสูตรการอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร เป็นนักศึกษาชาวจีนของคณะอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 53 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. **ตัวแปรต้น** คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยหลักสูตรการฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน
2. **ตัวแปรตาม** คือ
 - 2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีน
 - 2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนเมื่อจบหลักสูตร
 - 2.2.1 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการอ่าน
 - 2.2.2 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน
 - 2.2.3 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการฟัง
 - 2.2.4 ความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด
 - 2.3 ความคิดเห็นของนักศึกษาชาวจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตรครั้งนี้มีกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาสนับสนุนสำหรับการวิจัยคือ แนวคิด กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Tyler) ทาบ่า (Taba) เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส (Saylor Alexander & Lewis) และสงัด อุทรานนท์ โดยผู้วิจัยกำหนดกรอบของการพัฒนาหลักสูตรเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การศึกษาค้นคว้าและสำรวจข้อมูลพื้นฐาน 2) การสร้างหลักสูตร 3) การทดลองใช้หลักสูตร และ 4) การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตร

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร เป็นนักศึกษาชาวจีนของคณะอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 53 คน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาชาวจีนของคณะอาชีวศึกษาและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยชนชาติยูนนาน ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน จำนวน 50 คน ซึ่งได้จากการเปิดตารางสำเร็จรูปกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610)

เครื่องมือที่ใช้ เครื่องมือสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) หลักสูตรการฝึกอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน 3) แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการอ่าน 4) แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียน 5) แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการฟัง 6) แบบประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด 7) แบบสอบถามความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาไทยหลังการทดลองใช้หลักสูตรกับเกณฑ์ร้อยละ 60 โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างเดียว (One sample t test)
2. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยหลังเรียนตามหลักสูตรกับเกณฑ์ร้อยละ 60 โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างเดียว (One sample t test)
3. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของนักศึกษาชาวจีนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรกับเกณฑ์ที่กำหนด (3.50) โดยการทดสอบค่า t แบบกลุ่มตัวอย่างเดียว (One sample t test)

ขั้นตอนการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้รูปแบบการวิจัยและพัฒนา (Research and development) มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลสำหรับการสร้างหลักสูตรการอบรมภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ขั้นตอนที่ 2 สร้างหลักสูตรการอบรมภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตรการอบรมภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลและการปรับปรุงหลักสูตรการอบรมภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน

สรุปผลการวิจัย

1. ได้หลักสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีองค์ประกอบคือ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาสาระของหลักสูตร วิธีดำเนินการอบรม และการประเมินผล มีความสอดคล้องกับบริบทของนักศึกษาชาวจีนที่มีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยเบื้องต้น โดยหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นนั้นมีความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51, SD = 0.34$)

2. หลังจากนำหลักสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีนของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ไปทดลองใช้ พบว่า นักศึกษาชาวจีนมีเวลาในการอบรมตามหลักสูตรเฉลี่ยร้อยละ 90 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการใช้ภาษาไทย สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 และมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรสูงกว่าเกณฑ์ 3.50 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30, SD = 0.16$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผ่านเกณฑ์ในการประเมินหลักสูตรทุกประการ

อภิปรายผล

1. การสร้างหลักสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน

ผลการการสร้างหลักสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน พบว่า หลักสูตรดังกล่าวประกอบด้วย องค์ประกอบดังนี้ 1) หลักการและเหตุผล 2) วัตถุประสงค์ของหลักสูตร 3) เนื้อหาสาระของหลักสูตร 4) วิธีดำเนินการอบรม และ 5) การประเมินผล พร้อมทั้งมีความสอดคล้องกับบริบทของนักศึกษาชาวจีนที่มีพื้นฐานการใช้ภาษาไทยเบื้องต้น โดยมีความเหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51, SD = 0.34$) แสดงให้เห็นว่าทุกองค์ประกอบของหลักสูตรมีเหมาะสมและความสอดคล้องกันทุกประเด็น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นระบบ ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน 2) การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมฉบับร่างและประเมินหลักสูตรฉบับร่าง 3) การนำหลักสูตรไปใช้ และ 4) การประเมินผลการใช้หลักสูตร ซึ่งมีพื้นฐานมาจากการบูรณาการกระบวนการพัฒนาหลักสูตรของไทเลอร์ (Tyler, 1949, pp. 1-125) ทาบ (Taba, 1962, pp. 345-425) เซเลอร์ อเล็กซานเดอร์ และเลวิส (Saylor, Alexander, & Lewis,

1981, p. 30) และสังัด อุทรานันท์ (2530, หน้า 192-200) โดยเฉพาะในชั้นตอนที่ 1 และ 2 คณะผู้วิจัยได้เริ่มตั้งแต่ การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ศึกษาเอกสารและงานวิจัย วิเคราะห์สภาพปัญหาและความจำเป็นการจัดการเรียนการสอน ภาษาสำหรับชาวต่างชาติ จากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวมาใช้ในการออกแบบและสร้างหลักสูตรที่ประกอบ ไปด้วย สภาพปัญหาและความจำเป็น หลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร แนวการ จัดการเรียนรู้อยู่ ระยะเวลาการจัดการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อประกอบการเรียนรู้ และการประเมินผลหลักสูตร เพื่อสร้างหลักสูตรที่มีความเหมาะสมและความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด และผู้เชี่ยวชาญหลายๆ ท่าน ร่วมพิจารณาร่างหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ทาบบา (Taba, 1962, p. 10) ที่กล่าวว่าหลักสูตรควรมี องค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ วัตถุประสงค์ เนื้อหาวิชาและจำนวนชั่วโมงสอนในแต่ละวิชา กระบวนการเรียนการสอน หรือการนำหลักสูตรไปใช้ และการประเมินผลการสอนตามหลักสูตร อังรัง บัวศรี (2532, หน้า 8) กล่าวถึง องค์ประกอบของหลักสูตรที่จะประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของหลักสูตร จุดประสงค์ของการเรียนการสอน เนื้อหา สารและประสบการณ์ ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอน และการประเมินผล จึงทำให้ทุกองค์ประกอบของหลักสูตรมีเหมาะสมและความสอดคล้องกันทุกประเด็นการประเมิน

2. การทดลองใช้หลักสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน

หลังจากนำสูตรอบรมภาษาไทยระยะสั้นสำหรับนักศึกษาชาวจีน ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ไปทดลองใช้ พบว่า นักศึกษาชาวจีนมีเวลาในการอบรมตามหลักสูตรเฉลี่ยร้อยละ 90 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาไทยและความสามารถในการใช้ภาษาไทย สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 และมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ในหลักสูตรสูงกว่าเกณฑ์ระดับมาก 3.50 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.30, SD = 0.16$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผ่านเกณฑ์ในการประเมินหลักสูตรทุกประการ เนื่องมาจากในการจัดการอบรมนั้น ได้แยกเป็นกลุ่มย่อยสำหรับการอบรมกลุ่มละไม่เกิน 25 คน อาจารย์แต่ละกลุ่มสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่และตรงกับความต้องการของนักศึกษาชาวจีน อาจารย์ผู้สอนเน้นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นให้นักศึกษาชาวจีนได้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ผ่านทำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นรายบุคคล กิจกรรมกลุ่มย่อย และการสนทนาได้ตอบกับอาจารย์ ผู้สอนและเพื่อนนักศึกษาชาวจีนด้วยกันตามแนวคิดของ นลินี บำเรอราช (2558, หน้า 14-16) ที่กล่าวไว้ว่า การสอน เชิงปฏิบัติการ มุ่งหมายให้ผู้เรียนได้มีการปฏิบัติตามทฤษฎีที่ได้เรียนรู้ มีการศึกษาสภาพจริงของการปฏิบัติงาน ได้ ทดลองปฏิบัติและฝึกฝนจนปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่ว ได้เข้าใจขั้นตอนการปฏิบัติและรู้วิธีการแก้ปัญหาในการปฏิบัติ การสอนเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วย วิธีการหลายอย่างเช่น การบรรยาย อธิบาย วิธีการ เหตุผล หลักการ ขั้นตอนการปฏิบัติ การสาธิต การทำตัวอย่างให้ดู เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นวิธีการปฏิบัติ และการฝึกปฏิบัติ เป็นการให้ ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ตรงในการปฏิบัติโดยฝึกฝน การปฏิบัติงานจนคล่อง สอดคล้องกับงานวิจัยของ เพลินจิตร์ ภูติ (2546) ศึกษาภาษาไทยตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคมเพื่อการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทยสำหรับผู้เรียน ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ ผลการศึกษาพบว่า การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้เพื่อการสื่อสารได้อย่างเหมาะสมในสังคมภายใต้วัฒนธรรม ค่านิยมของสังคมไทย การสอนควร เน้นกิจกรรมการสื่อสารโดยเน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ใน สังคมโดยอาศัยหลักการทางภาษาศาสตร์สังคม หลักทฤษฎีและปรัชญาซึ่งประกอบด้วย จิตวิทยาการรู้คิดหลักการได้มา ซึ่งภาษาที่สอง และหลักทางวัฒนธรรม

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรปรับกิจกรรมการอบรมให้เป็นไปตามคุณลักษณะของผู้เรียน ซึ่งกิจกรรมในหลักสูตรนี้มีความเหมาะสมกับนักศึกษาชาวจีนที่มีพื้นฐานเบื้องต้น
2. ควรมีระยะเวลาในการอบรมไม่น้อยกว่า 160 ชั่วโมง หรือใช้ระยะเวลาประมาณ 90 วัน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยติดตามความคงทนของทักษะการสื่อสารหลังการอบรม
2. ควรมีการวิจัยศึกษาความต้องการเพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยด้านเนื้อหาของนักศึกษาชาวต่างชาติ

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงสำหรับการได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยงบประมาณรายได้ ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีงบประมาณ 2560

เอกสารอ้างอิง

- ชวลิต ชูกำแพง. (2551). *การพัฒนาหลักสูตร*. มหาสารคาม: ทีคิวพี.
- อํารง บัวศรี. (2532). *ทฤษฎีหลักสูตร: การออกแบบและพัฒนา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- นลินี บำเรอราช. (2558). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สืบค้นความรู้ร่วมกัน: เอกสารประกอบการอบรม เรื่อง การจัด
การเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2553). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บรรพต สุวรรณประเสริฐ. (2551). *การพัฒนาหลักสูตรโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. เชียงใหม่: เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- เพลินจิต ภูดี. (2546). *การศึกษาภาษาไทยตามแนวคิดทางภาษาศาสตร์สังคมเพื่อการสอนภาษาและวัฒนธรรมไทย
สำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย,
คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วีณา สงวนพงษ์ และทรงสิริ วิชิรานนท์. (2555). *รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่อง แนวทางการจัดการศึกษา
หลักสูตรภาษาไทยประยุกต์สำหรับชาวต่างชาติ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- สัจด์ อุทรานนท์. (2530). *พื้นฐานและหลักการพัฒนหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, 30, 607-610.
- Saylor, D., & Alexander, L. (1974). *Planning curriculum for schools*. New York: Holt Rinehart and Winston.
- Taba, H. (1962). *Curriculum Development: Theory and Practice*. New York: Harcourt Brace and World.
- Tyler, R. W. (1949). *Basic principle of curriculum and instruction*. Chicago: The University of Chicago.